

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE KATEŘINY KUCHTOVÉ

Kateřina Kuchtová byla pro nás velký příslib už od přijímaček. A ano, poněkud automaticky jsme si ji pro sebe hned vykreslili jako „druhou Kateřinu Šedou“ (s níž ostatně už v té době Katka spolupracovala). Promítat si někoho do někoho druhého není uznávám moc pedagogické, tak jsme se raději hlavně zaměřili na to, jak se vykreslí Kateřina Kuchtová.

Zdálo se, že právě kreslení může ukazovat cestu. Kateřina se projevovala jako rozená kreslířka. Naším učitelským záměrem pro její kresbu bylo nalezení způsobu, metody – teda nezůstat jen u stylu, stylizace.

Někdy v třetáku se v Kateřinině vývoji objevilo „malé umění“. Bylo okamžitě obecně sympatické, kdo by neměl rád malé umění? Podporovali jsme ji, ať to dál rozvíjí, protože dlouho nebylo jasné/jisté, co se to s malým uměním vlastně narodilo.

Bylo ale jasné, že „malé umění“ neznamena jen něco miloučkého, žádní plyšáci. A co teda? Vzдор vůči Velkému umění? Umění, které chtě nechtě může dělat každý? Umění bez nároků? Nebo nějaké neviditelné kungfu? Anebo prostě minimalismus? Jistěže to bude něco individuálního, „svojského“ – to je doufejme snad ale každé umění. Tohle malé umění je navíc něco přenosného, co může dělat každý; něco jako mechanismus, spouštěč, vylepšovák..., fúze tvoření a „běžného“ života; cokoli, co je to inspirativní pro ostatní; kolektivní self, vytváření každodennosti, braní osudu do svých rukou...

Zřejmě takový typ vytváření, výtvarnosti, je i v intencích Kateřinina diplomového projektu (a možná vůbec dalšího jejího uměleckého vývoje). Jednou částí projektu je instalace zvukových nahrávek ze setkání, které zastupují její umění vyjednávat s lidmi, teda hlavně s těmi, jejichž dny portrétuje, a k tomu se všemi dalšími, které koordinuje, menedžuje, režíruje...

Pro první, zvukovou část instalace Kateřina postupovala tak, že si vybrala účastníky, organizovala jejich setkání, nahrála a analyzovala nahrávky. Nahrávky ukazují Katčino kungfu vyjednávat s lidmi – hlavně s těmi, jejichž dny portrétuje, a k tomu se všemi dalšími které koordinuje, manažuje, režíruje... Mělo to vývoj; původní vlastní zadání, podle kterého se Katka chtěla sama účastnit setkání s portrétovanými, změnila ve prospěch rozhodnutí nechat účastníky „vyměňovat si dny“, tedy potkávat se mezi sebou navzájem.

Ve druhé části instalace přicházejí ke slovu kresby. Ukazuje se, že kreslení je pro Katku nakonec dost podstatným způsobem tvoření, a že v něm dokáže přenést netriviální obrazy.

Doporučuji diplomovou práci Kateřiny Kuchtové k obhajobě.

Vladimír Kokolia